

BORTOM TIDENS FÖRLÅT

 Jag vill meddela här, att Era böner besvarades, möten liksom vi hade då jag först kom igång med verksamheten för många år sedan. Jag har aldrig... Vi kunde bara inte ens bereda sittplats åt människorna. Och vi fick mässplatser och allting annat, det var många nog för att fylla platsen klockan tre. De måste stänga portarna, ville inte släppa in dem. Vi skulle inte vara där förrän sju. Förstår Ni? Tusentals, som bara rann in överallt ifrån. Precis...

² Och jag tog de sista fem kvällarna i den sista mötesserien och byggde bara runt Ordet, då jag började inse vilken kraft Ordet hade. Förstår Ni? För Ordet är Gud. Förstår Ni? "I begynnelsen var Ordet, Ordet var hos Gud och Ordet var Gud. Och Ordet blev till kött och bodde ibland oss."

³ Nu säger Hebreerbevet 4 detta, att "Guds Ord är skarpare än något tveeggat svärd." Förstår Ni? "Guds Ord är skarpare än, tränger igenom, så Det åtskiljer benet och skär och varseblir sinnets, hjärtats tankar." Förstår Ni? Det är vad Guds Ord är.

⁴ Så om det finns en gåva, där vi bara kan slappna av och Ordet självt, som är Kristus, som är Ordet, kommer in i oss och varseblir sinnets tankar, liksom Ni har sett. Förstår Ni? Så underbart det då är att se, vad Han gjorde och det sätt Han välsignade oss på! Och så...

⁵ Så jag känner, att bygga runt detta Ord i fyra kvällar, bara låta människorna sitta och lugna sig bara, så skulle Den Helige Ande kalla på folk och göra saker ute ibland åhörarna.

⁶ Och så den sista kvällen, förra söndagskvällen, såg jag en av de längsta helbrägdgörelsekoer jag någonsin har sett i Amerika. Förstår Ni? De var... Jag skickade ner Billy med hundra kort och Gene med hundra och Leo med hundra och Roy med hundra, gav bara ut alla korten, omkring femhundra. Och sedan, efter att de hade sett Ordet ta tag och vad Det kunde göra, så stod jag kvar just på detta Ord nu och tog dem till plattformen. Och jag såg män och kvinnor kasta bort sina kryckor osv. och bli helade innan de ens kom till plattformen, bara av att se. Förstår Ni? Guds Ord hade gått ut, ut där igenom, och bäddat in Sig i de där fem Budskapen, rättare sagt fyra Budskapen, i deras hjärtan, så att de trodde Det av hela sitt hjärta. Sedan, det enda de behövde göra, är att få litet kontakt, ser Ni, ett eller annat, så var det en realitet. Och precis så fort de kom fram till plattformen, blev de helade just där på platt... Precis innan de kom över plattformen.

⁷ Jag tror, bröder här, att Ni alla känner broder Ed, broder Ed Hooper. Eller hur? Ni från Arkansas, där nere? Han mötte...

Han var tillsammans med mig i de tidiga delarna av den tidiga verksamheten. Han sa: "Det här verkade som i gamla tider", sa han, "liksom de brukade för årtal sedan."

⁸ Och där fanns människor, som hade tumörer, som var — var så där, de kom tillbaka friska. Blinda, döva, stumma, alla slags saker som vår Herre gjorde. Aldrig ens behöva röra vid människorna. Ordet gick ut och gjorde det.

⁹ Då gav Herren mig ett Budskap, som jag skulle vilja tala i kyrkan någon gång, då jag kommer tillbaka, får en chans. Jag är väldigt upptagen. Nu måste jag fara bort igen imorgon och vänta på, att den här flickan ska komma. Och till och med innan jag ens fick in min resväska i huset, var det någon där. Och jag har knappast fått sätta mig ner sedan dess. Förstår Ni? Jag har inte ens talat med min familj, sedan jag kommit in. Förstår Ni? Och det är — det är verkligen en påfrestning. Och jag måste be om allas Era böner för mig också, att Herren ska hjälpa mig att hålla ut.

¹⁰ Nu . . . [Blankt ställe på bandet. — Utg.] Ser vår broder här, riktigt, riktigt sjuk, som ligger på den här bären. Och vi . . .

¹¹ Någon kommer och hämtar oss om en liten stund, för att fara till Louisville. Jag vill, att Ni kommer ihåg den bönen också, en fin ung dam, som, hon är inte mer än arton år gammal. Hon är tvilling och en kristen flicka i skolan. Och de andra flickorna pratade om henne, Ni vet, de två flickorna, och talade om för dem hur de var, vilken del av livet de gick miste om och hur de borde leva liksom resten av flickorna. Och den ena flickan kunde bara strunta i det. Den här andra fick ett komplex och hon skämdes verkligen för det och fortsatte bara att gå bort och drev längre och längre bort och oroar sig för det. Och till sist fick hon ett mentalt sammanbrott. Och de . . . Hon är på en avdelning för sinnessjuka. Hennes mor och far kommer om en liten stund från Crandall i Indiana, för att fara över till den här avdelningen, dit de ska försöka skicka henne, till Madison, imorgon.

¹² Flickan nu, det är inget fysiskt fel på flickan. Hon . . . Det är ingenting, fysiskt. Hon är fullkomligt frisk. Men det är så svårt att förklara det. Och det kan faktiskt inte förklaras. Vad det är, hennes ande har gått vilse. Förstår Ni? Nu måste man hämta hennes ande och föra den tillbaka till sin plats. Förstår Ni? Det är . . .

¹³ Liksom vi precis har klarat av att tala om här, för några veckor sedan, hur det mänskliga systemet fungerar. Hur det finns fem sinnen, som man kommer in i kroppen genom, och så skulle vi kalla det fem vägar. Fem vägar, sådant som — som samvete, fantasi osv. kommer vi in i själen på. Och då man sedan kommer in i anden, finns det bara en enda väg och det är genom den egna viljan, vilket baserar det liksom då människan skapades.

¹⁴ Man kan ta emot Det, eller så kan man bara låta Det gå. Man kan ta emot Kristus som Frälsare eller bara låta Honom gå. Och man är fortfarande vid det där Trädet, det där ena Livets Träd och ett dödens. Varenda mänsklig varelse sätts framför det där Trädet, annars skulle Gud vara orättfärdig, om Han satte den ene där och inte gav den andre samma chans att — att få välja rätt eller fel. Och varenda en av oss har det tillfället.

¹⁵ Även i den, anden, kan vi bli helade, eller också kan vi inte bli helade. Nu är det inte för att det inte finns . . . Att vi inte har blivit helade enligt Gud. Det har vi. För förbundet är villkorslöst. Och Han har redan köpt vår helbrägdagörelse. Därför är — är vår helbrägdagörelse till för oss. Den är vår. Det är om vi vill ta *den här* vägen, att tro det eller *den här* vägen att bara inte tro det. Det är nu bara den enda vägen vi kan gå in i Guds Närvaro.

¹⁶ Det här barnet nu, vacker, hennes mor är en flickvän. Jag, min . . . Å, brukade vara en av mina flickvänner. Hon var en trevlig liten dam, kom från ett riktigt strängt Nasaren-hem, en söt liten flicka. Och hon har en förtjusande man. Jag känner honom också riktigt väl, pojken som gifte sig med henne. Och hon är bara litet . . . De uppfostrar sina barn till att tjäna Herren och satte dem i skola. Och de var verkligen grundade i Kristus, att inte göra det, som är fel. Men så gick det.

¹⁷ Bara på en rast, precis liksom jag. . . Betraktade för bara några ögonblick sedan och såg tillbaka på en liten pojke, som fick exakt samma sak. Och vid . . . Vi for ner dit en kväll, till broder Wrights, och Orville var bara — bara helt och hållet utom sig. Och han, Ni vet, han skulle försöka köra ut mig ur huset. Så goda vänner som Orville och jag är, precis liksom om jag vore hans far. Jag sammanvigde hans far och mor. Och han bara hoppade upp och skrek: "Ut härifrån! Ut härifrån! Ut härifrån!" Förstår Ni?

¹⁸ Det vi nu måste göra där, var att gå ut på andens linje och hämta den där pojkens ande. Förstår Ni? En massa sorg hade kommit till hans lilla hjärta. Han var ung och han hade sett en hel massa. Och förde honom bara tillbaka dit, där han borde vara. Förstår Ni? På några dagar var han — var han all right.

¹⁹ Det är nu samma sak man måste göra åt det här. Jag har sett det och jag vet, att det är sant. Men nu, bara . . . Jag — jag uppmanar Er alla att be nu, att — att Gud ska hjälpa mig att finna den här lilla flickan. Ute någonstans, där hon inte vet, var hon är, sedan hämta tillbaka henne till sin plats. Den där vägen kommer genom tro. Ser Ni, hon kan inte ha tro för sig själv. Hon vet inte, var hon är eller någonting. Förstår Ni? Det — det måste kräva vår tro här.

²⁰ Och i det där nu, denna Kristi uppståndelsekraft, i vilken Han ger oss tillfället. Det är där man, på något sätt genomtränger Guds Ord syndaren. Och Det måste gå längre än att predika

Guds Ord, då Det går ut. Det är orsaken till, att jag vill tala litet grand i förmiddag, innan jag ber för de sjuka. [Blankt ställe på bandet — Utg.]

²¹ Kommer Ni ihåg synen, för inte så länge sedan, som Herren gav mig, om att få se den andra Sidan? Kommer ni ihåg den där förmiddagen, då jag vittnade om att jag hade sett den andra Sidan? [Församlingen sa "Amen." — Utg.] Nåväl, det där var sant.

²² Och Full Gospel Business Mens Voice har publicerat den där artikeln och satt en bild bak på sidan här. Och den har en liten notis här längst nere, en liten del här längst ner, som talar om verksamheten. Och det här är en internationell tidning, som trycks på många olika språk. Och de ägnade framsidan och den första åt den där synen. Förstår Ni?

²³ Och jag har dem här uppe och jag önskar, att Ni skulle plocka upp en, så skulle Ni kunna läsa den. Och kom upp . . . Jag visste inte, hur många av bröderna, som skulle vara nere i förmiddag. Och om det händelsevis skulle fattas en, så gå bara till kontoret! De har dem där på kontoret. Och de lät oss få ett antal av dem, om "Fortsätt trycka på!" Förstår Ni? Och det är allt, som finns i mitt hjärta. Allt jag kan höra är: "Fortsätt trycka på!" Precis bortom floden finns det en — ett bättre Land. Och lät oss fortsätta att trycka på, tills vi kommer till det Landet!

²⁴ Nu tror jag de har en barnvälsignelse här av broder Strickers och syster Strickers lilla. Så att . . .

²⁵ Hur många blir det nu, syster Stricker? [Syster Stricker säger "Sex." — Utg.] Sex småtingar. Det är en härlig liten familj.

²⁶ Och så är de . . . Var våra missionärer borta i — i Afrika, kom nyss tillbaka. Och alla deras barn är näpna småtingar. Och jag kan se, att den här är det också, då de bär fram den i förmiddag för barnvälsignelse.

²⁷ Var är Teddy någonstans? Teddy, skulle Du vilja komma hit upp till pianot, bara en minut, min gosse? Och — och lät oss få vår sång, en liten sång, Du vet, den där lilla sången, som jag tror vi sjunger, *Hämta in dem*. Är det riktigt? "Hämta in dem ifrån syndens slagfält."

²⁸ Och det är orsaken till, att vi spelar den här, för att vi föräldrar, med allt vi kan kommer med dem för att inviga dem. Vi ger dem till Herren och tar dem med oss in medan de ännu är småbarn, så att de inte ska förrirra sig ut på syndens slagfält. *Hämta in dem*. Låt oss bara . . . Kan Du den, Teddy? Låt oss bara sjunga en vers på den nu!

Hämta in dem, hämta in dem,
Hämta in dem ifrån syndens slagfält!
Hämta in dem . . .

Om det finns en till, så kom bara hit med den direkt!

Hämta de små till Jesus!

Hämta in dem, hämta in dem,
Hämta in dem ifrån syndens slagfält!
Hämta in dem, hämta in dem,
Hämta de vilsekomna till Jesus!

²⁹ Broder Stricker och syster Stricker, jag inser att Ni vet, vad den där sången betyder, att "hämta in dem", en brinnande längtan i ens hjärta att försöka hämta de förlorade till Jesus. Ert lilla barn, om det skulle dö innan det var invigt eller någonting, är det frälst ändå, för Jesu Kristi Blod gjorde det på Golgata. Men till åminnelse av Hans mäktiga jordiska vandring, då Han la Sina händer på småttingarna och sa: "Låt dem komma till mig!", det är därför Ni kommer med det lilla barnet i förmiddag. Och har förtroende för oss, att vi skulle kunna be en trons bön för den lilla i invigningen av hennes liv åt Gud.

³⁰ Vad heter hon? [Fadern säger "Marilyn Madge Stricker." — Utg.] Marilyn Madge, Marilyn Madge Stricker. Hur gammal är hon? [Modern säger "Tretton månader." — Utg.] Tretton månader. Född i Afrika, är det riktigt? ["Ja."] Nåväl, må, om det blir en morgondag, må denna lilla bli missionär där borta, på det fält, där hon föddes. Och ett — ett näpet litet barn. Skulle Du vilja komma, broder Neville?

³¹ Och Marilyn. Oj, oj! Jag tycker alltid om de här småttingarna. Är inte det här en näpen liten unge? God dag! God dag! Låt oss böja våra huvuden! Och jag vill, att Ni ska lägga Era händer på henne.

³² Vår himmelske Fader, vi kommer till Dig med lilla Marilyn Madge Stricker, detta ljuvliga lilla barn, som föddes på missionsfälten, då striden rasade hett. Jag ber, att Du ska välsigna detta barn. I Bibeln kom de till Dig med sådana små. Du la Dina händer på dem och välsignade dem, sa: "Låt de små barnen komma till mig och förbjud dem det inte! Sådana är Himmelriket till för."

³³ Modern och fadern lägger det i våra armar idag. Vi går i tro uppför trapporna dit upp, lägger det i Dina armar i tro. Välsigna hennes liv! Ge henne ett långt liv, Herre! Må hon vara ett Guds barn! Må hon tjäna Dig med hela sitt liv, varenda fiber i sin varelse, vara en Kristi tjänare! Bevilja oss det, Fader! Välsigna hennes far och mor, hennes små bröder och systrar! Må de också växa upp och vara en härlig familj till Guds tjänst!

³⁴ Fader, vi ger lilla Marilyn Madge åt Dig i Jesu Kristi Namn, för ett liv i tjänst. Välsigna henne och hennes far och hennes mor och hennes nära och kära! Och må de få leva långa, lyckliga liv i Din tjänst! I Jesu Namn. Amen.

³⁵ Gud välsigne Dig, broder Stricker! Gud välsigne Dig! Välsigne den fina lilla damen!

Tack ska Du ha, Teddy, min gosse!

³⁶ Jag älskar små barn. Gör inte Ni det? [Församlingen svarar "Amen." — Utg.]

³⁷ Hur många har aldrig hört synen, som Gud gav mig? Låt oss se Era händer uppe, som aldrig! Broder Neville, Du kanske har Din lilla bok där, kanske Du bara skulle läsa det för dem just nu, bara det nästa ögonblicket eller två. Jag tror det, just nu om Du vill.

³⁸ [Broder Branham lämnar predikstolen. I styckena 39-56 läser broder Neville ur pastor William Branhams artikel med titeln *Bortom tidens förlåt*, som ursprungligen publicerades av Full Gospel Businessmen's Fellowship International, sidorna 3-5 i Februarinumret 1961 av Full Gospel Men's Voice. — Utg.]

³⁹ Här om morgonen låg jag på min säng. Jag hade just vaknat ur sömnen och jag satte mina händer bakom mitt huvud och slappnade av med mitt huvud på kudden. Då började jag undra, hur det skulle se ut på andra sidan. Jag insåg, att jag hade levat mer än halva mitt liv, om jag lever och blir så gammal som de mina, och jag ville göra mer för Herren, innan jag lämnade det här livet.

⁴⁰ Jag hörde en röst, som sa: "Du håller bara på att börja! Tryck på i striden! Fortsätt att trycka på!" Då jag låg där och begrundade de där orden, tänkte jag, att jag bara hade inbillat mig, att jag hörde en röst. Åter sa Rösten: "Tryck på i striden! Fortsätt framåt! Fortsätt framåt!" Fortfarande i tvivel tänkte jag, att jag möjligen hade uttalat orden själv. Jag satte mina läppar mellan mina tänder och höll min hand över min mun och lyssnade. Rösten talade igen: "Fortsätt bara att trycka på! Om Du bara visste, vad det är vid vägens slut!" Det verkade som om jag hörde musiken och orden i en gammal, välkänd sång:

Jag har hemlängtan och är dyster och jag vill
se Jesus,

Jag skulle vilja höra de där hamnklockorna
klämta.

Det skulle lysa upp min stig och fördriva all
fruktan.

Herre, låt mig se bortom tidens förlåt!

⁴¹ Så frågade Rösten: "Skulle Du vilja titta bara bortom förlåten?" Jag svarade: "Det skulle hjälpa mig så mycket!"

⁴² Vad som hände, kan jag inte säga. Om jag var i kroppen eller utanför den, eller om det var en förflyttning vet jag inte, men det var olikt någon syn jag tidigare hade haft. Jag kunde se den plats, dit jag fördes och jag kunde se mig själv ligga där på min säng. Jag sa: "Det här är någonting egendomligt!"

⁴³ Där var stora skaror av människor och de kom springande för att hälsa på mig och ropade: "Å, vår käre broder!" Först kom

unga kvinnor, som såg ut att vara i de tidiga tjugoåren, och då de omfamnade mig, sa de: "Vår käre broder!" Unga män i den unga mannaålderns glans, med ögon som glittrade som stjärnor en mörk natt, med tänder så vita som pärlor, omfamnade mig och sa: "Vår käre broder!"

44 Då märkte jag, att jag också hade blivit ung igen. Jag tittade på mig själv där och vände mig och tittade på min gamla kropp, som låg på sängen med mina händer bakom mitt huvud. Jag sa: "Jag förstår inte det här!"

45 Då jag började försöka fatta, vilken plats jag var på, började jag inse, att det inte fanns något igår eller imorgon där. Ingen verkade bli trött. Då en skara av de vackraste unga kvinnor jag någonsin har sett slog sina armar om mig, upptäckte jag, att där bara fanns en mäktig kärlek, som överväldigade mig och ingen fysisk attraktion som i det mänskliga sättet att reagera. Jag la märke till, att alla de där unga kvinnorna bar sitt hår ner till midjan och deras kjolar räckte ner till deras fötter.

46 Därefter kramade Hope, min första hustru, mig och sa: "Min käre broder!" Sedan kramade en annan ung kvinna mig och Hope vände sig och kramade den unga kvinnan. Jag sa: "Jag förstår inte det här. Det här är någonting helt annat än vår mänskliga kärlek. Jag vill inte gå tillbaka till den där gamla kroppen på sängen."

47 Då sa en Röst till mig: "Det här är det, som Du predikade, att Den Helige Ande är. Det här är fullkomlig kärlek. Ingenting kan komma in Hit utan den!"

48 Därefter fördes jag upp och sattes på en hög plats. Runt omkring mig var det stora skaror av män och kvinnor i blomman av sin ungdom. De ropade med fröjd: "Å, vår käre broder, vi är så glada att få träffa Dig här!" Jag tänkte: "Jag drömmer inte, för jag kan se de här människorna och jag kan se min kropp ligga där borta på sängen."

49 Rösten talade till mig: "Som Du vet, är det skrivet i Bibeln, att profeterna samlades tillsammans med de sina." Jag sa: "Ja, jag kommer ihåg det i Skrifterna, men det finns inte så här många Branhams." Rösten svarade: "De här är inte Branhams. Det här är Dina omvända, de som Du har lett till Herren. En del av de här kvinnorna, som Du tycker är så unga och vackra, var mer än nittio år gamla, då Du ledde dem till Herren. Inte underligt, att de ropar: 'Min käre broder!'" Då ropade skaran tillsammans: "Om Du inte hade gått ut med Evangeliet, skulle inte vi vara här!"

50 Jag frågade: "Å, var är Jesus? Jag vill se Honom!" Människorna svarade: "Han är bara litet högre upp. En dag kommer Han att komma till Dig. Du sändes som en ledare och då Gud kommer, kommer Han att döma Dig efter Din undervisning." Jag frågade: "Måste Paulus och Petrus också stå

inför den här domen?” Svaret var: ”Ja!” Jag sa: ”Jag har predikat det, som de predikade. Jag vek inte av från Det till den ena eller andra sidan. Där de döpte i Jesu Namn, gjorde jag det också, där de undervisade om Dopet i Den Helige Ande, gjorde jag det också. Vad de än lärde ut, lärde jag också ut.”

⁵¹ ”Vi vet det”, ropade människorna, ”och vi vet, att vi ska fara tillbaka till jorden tillsammans med Dig en gång. Jesus kommer att komma och döma Dig efter det Ord Du predikade för oss. Då ska Du presentera oss för Honom och allesammans ska vi fara tillbaka till jorden för att leva för evigt.” Jag frågade: ”Måste jag gå tillbaka till jorden nu?” De svarade: ”Ja, men fortsatt att trycka på!”

⁵² Då jag började röra mig bort ifrån den där vackra, glädjefyllda platsen, så långt mina ögon kunde se kom människor emot mig för att omfamna mig och ropade: ”Min käre broder!”

⁵³ Plötsligt var jag tillbaka på sängen igen. Jag sa: ”Å, Gud, hjälp mig! Låt mig aldrig kompromissa med Ordet! Låt mig stå ärligt på Ordet! Jag bryr mig inte om, vad någon annan gör, Herre, låt mig bara fortsätta till den där vackra, glädjefyllda platsen!”

⁵⁴ Jag är mer övertygad än någonsin i hela mitt liv, att det ska fullkomlig kärlek till, för att komma in på den där platsen. Där fanns ingen avundsjuka, ingen trötthet, ingen sjukdom, ingen hög ålder, ingen död. Bara suverän skönhet och glädje.

⁵⁵ Vad Ni än gör, lägg allting annat åt sidan, tills Ni får fullkomlig kärlek! Kommer dit, att Ni kan älska alla, till och med varenda fiende. Det spelar ingen roll, om planet skakar, blixten ljungar eller fiendens vapen är riktade mot Dig, de där sakerna spelar ingen roll, få tag i den fullkomliga kärleken!

⁵⁶ Om Du inte är frälst, ta emot Jesus Kristus som Din Frälsare nu! Om Du inte har blivit döpt i vatten, låt döpa Dig nu! Om Du inte har fått Dopet i Den Helige Ande, ta emot det nu! Tryck på mot den där fullkomliga kärleken, som kommer att ta Dig till den där vackra och glädjefyllda platsen bortom tidens förlåt!

[Broder Branham kommer tillbaka till predikstolen. — Utg.]
Det där är . . .

⁵⁷ Jag tänkte, att kanske någon av Er skulle komma att läsa det. Och om Du inte har den lilla boken, å, så kan Du få den.

⁵⁸ Så vid . . . Precis längst ner på sidan, gjorde han ett litet inpass om verksamheten här. Vet inte, om Ni la märke till det eller inte, precis längst ner, sedan man har läst det där. Precis längst ner, ett litet inpass längst ner.

⁵⁹ [Broder Branham hänvisar till uttalandet av broder Thomas R. Nickel, redaktören för Full Gospel Men's Voice, som han satte in på första sidan av pastor Branhams artikel. ”Ifråga om fotot

på omslagets första sida. På Bibelns tid fanns det gudsmän, som var profeter och siare. Men i alla de heliga dokumenten hade ingen av dessa ett högre ämbete än William Branhams, en Guds profet och siare, vars foto syns på omslaget till denna utgåva av Full Gospel Men's Voice. Branham har varit använd av Gud till att låta de döda uppstå i Jesu Namn!" — Utg.]

[Tomt ställe på bandet — Utg.]

⁶⁰ Den där går nu ut på så gott som alla språk under himmelen, ser Ni, för — för att läsas världen runt.

⁶¹ "Vad — vad . . . Nåja", säger man nu, "varför skulle Du säga det där, broder Branham, innan Du ber för de sjuka?"

⁶² Det är av den här orsaken: att vi ska veta, att våra ansträngningar inte är förgäves. Förstår Ni? Vi måste närma oss Gud genom denna kärlekens kanal och i tro. Tron tar oss till kanalen. Det är kärleken, som tar in oss.

Ursäkta mig! [Blankt ställe på bandet — Utg.]

⁶³ Tror Ni nu, att Gud skulle . . . Låt oss nu . . . Nu kommer Er tro till en punkt nu, tror Ni att . . . Vad skulle Ni tycka nu, om alla ansträngningar, som . . . Det här tabernaklet och de här grupperna av människor här har gjort för Guds Rike? Det är många här, som har ransonerat åt Era barn för Guds Rikes skull. Det är många här, som har gått utan kläder för Guds Rikes skull. Det är många, som har ridit ut stormar och gått utan skor på sina fötter för att komma hit till tabernaklet, det är riktigt, för Guds Rikes skull.

⁶⁴ Skulle Ni kunna föreställa Er en konstnär, som målar en härlig tavla, så vacker att den är storslagen, och sedan bara river sönder den? Det skulle vara något fel på den konstnären. Skulle Ni kunna föreställa Er en kompositör skriva en sång, så den blir storslagen, och sedan bara riva sönder sin — sin musik? Det skulle vara något fel på den kompositören. Förstår Ni? Det är inget fel på Gud. Gud gör inte en sådan här sak bara för att riva sönder den och kasta bort den. Det är för Hans Rikes skull. Det är till Hans Åra.

⁶⁵ Varenda en av oss spelar en roll i den här tavlan och i den här sången. Vi är delar av Guds Rike. Och det betyder, att vi kan spela våra roller, så länge som vi inser var vi är placerade, hör hemma på den platsen och sedan stannar kvar just på den platsen. Och en plats, som vi känner till, är i kärleken, för det är den, som tavlan består av.

⁶⁶ Nu är det svårt, då man ser de här synerna så här osv. att förstå vad som — vad som finns på den andra Sidan. Jag önskar jag visste. Mannen satte det här lilla inpasset där nere, för att säga att forntidens profeter, hur de såg de här synerna osv. och hur det idag, till och med ännu mer . . . Vi kan inte förstå det,

men Herren har låtit oss tränga oss in i det där och få se, vad det där är.

⁶⁷ Nu, mina vänner, sov jag inte. Och jag, bara mellan Er och mig och den här församlingen här, jag var inte i en syn. Jag vet, vad en syn är. Några här, bara sista veckan, några, det var så många som trettio gånger varje kväll, som det skedde. Ni kan föreställa Er den börda, som vilar på en. Gör en nervös, naturligtvis.

⁶⁸ Tänk om Du gick till ett sådant där möte och bara ansvaret för om mötet gick rätt till eller inte vilade på Dig, bara — bara ansvaret! Man måste besvara varenda predikant, varenda fråga, varenda allting. Om mötet går rätt till eller inte, det lägger bara ansvaret på en själv. Titta, vad det skulle göra med Dig!

⁶⁹ Och det är några av mina partners, som bara säljer böcker osv., som blir så nervösa, att de skulle vara tvungna att gå hem, ser Ni, lägga sig, skulle inte komma till kyrkan den kvällen. Oj, oj! Å, det är helt enkelt fruktansvärt. Liksom min svärdotter, en älsklig liten kristen flicka, Loyce. Bara — bara genom att gå till mötet, bara så. . . I åtta veckor, rättare sagt sju veckor, hela tiden så där, måste ligga till sängs en dag eller två, ser Ni, utan att ha något ansvar. Förstår Ni? Billy, bara för att dela ut några bönekort, och alldeles uppriven.

⁷⁰ Men, ser Ni, hela bördan ligger på mig. Jag måste lita på Er, att Ni ber för mig. Förstår Ni? Dessutom påstår de, att — att tjugo minuters predikan under inspiration kan jämföras med åtta timmars hårt kroppsarbete. Jag predikar från två till tre timmar varje kväll, ibland tre gånger om dagen. Förstår Ni?

⁷¹ Och hur är det sedan med en enda syn? En enda syn gjorde vår Herre Jesus svag. Det är riktigt. Bibeln säger, att en kvinna rörde vid Hans klädnad, det gjorde Honom svag. Nåväl, om en enda syn gjorde Honom svag, Honom, Guds Son, hur ska det inte göra mig, en syndare frälst av nåd, vad skulle trettio av dem på en enda kväll göra? Förstår Ni? Det är. . . Om vi bara skulle stanna upp och tänka, är det mer än någon människa kan. En människokropp kan inte stå ut med det där. Jag skulle vara på sinnessjukhuset någonstans och köra huvudet mot väggarna. Förstår Ni? Det är — det är en sådan svaghet, att man inte kan. . . Det är den invändiga svagheten, ser Ni, som bara tar död på en.

⁷² Men varför skulle man nu trycka på då? Jag kan säga så här. Jag ser broder och syster Cox där, Rodney och hans hustru och systemen där bortifrån, nyomvända. Det finns ett Land, precis där ute någonstans, som om man någonsin bara kan tänka sig det i sitt sinne och få en glimt av Det, är Det det allra härligaste. Det är värt varenda ansträngning vi gör. Förstår Ni?

Innan vi nu ber för de sjuka, skulle jag kunna säga det här.

⁷³ Tänk om en liten baby, innan den föds. . . Låt oss ta det där! En liten baby, som har levat i moderns livsmoder i dessa nio

månader och om den där lilla babyn kunde tänka. Den skulle säga: "Vet Du vad? De säger mig, att jag håller på och ska födas. Tja, vad ska jag göra där ute? Jag känner inte till någonting annat än den här platsen, där jag lever här. Jag får min styrka från insidan. Och hur ska jag kunna livnära mig där ute? De säger mig, att där finns en sol, som skiner. De säger mig, att människorna där går omkring. Och jag känner inte till någonting annat än bara den här platsen här. Det här är allt jag känner till, just här i — i min mors livmoder. Det var hit jag stoppades in. Här är allt jag känner till, det är just här i den här livmodern. Och de säger mig, att där är det massor av utrymme!" Tjaa, den där lilla babyn skulle vara dödsförskräckt för att födas. Är det riktigt? Den skulle vara dödsförskräckt, för att den kommer till en plats den inte vet någonting om, som är mycket bättre, miljoner gånger bättre än där den har bott. Den skulle inte veta, vad alltsammans går ut på. Den skulle säga: "Hur, vad ska jag göra?" Den skulle vara dödsförskräckt för att födas.

⁷⁴ Men vi, som lever här ute, ja, vi som var där inne en gång, vi skulle på inga villkor vilja gå tillbaka dit. Vi skulle inte vilja gå tillbaka till moderlivet igen. Förstår Ni? Nej. Det skulle vi inte vilja göra.

⁷⁵ Och det är precis på det viset det är, då vi dör, min vän. Å, Gud! Förstår Ni? Man föds till en Plats. Man har aldrig varit Där. Man kan inte förstå sig på Den, hur underbar Den är. "Hur — hur kommer det att bli Där ute? Jag..." Och det enda, som får mig att inse det, eller får Dig att inse det, är den där lilla aningen av Liv, liksom anden som kommer in i babyn i dess mors livmoder. Förstår Ni? Det är enda sättet vi kan förstå, vad det där härliga Landet där ute är, där det inte finns någon sjukdom, ingen sorg, ingen död, ingen ålderdom, ingenting. Oj, oj! Å, då man en gång kommer över Dit, skulle man aldrig vilja komma tillbaka till en plats som den här, inte mer än en baby skulle vilja komma tillbaka till sin mors livmoder. Förstår Ni? Det är så mycket underbarare på andra Sidan, ser Ni, Där ute. Vi kan inte förstå det, förvisso inte. Det kan vi inte. Å, liksom den där lilla babyn inte ens kan tänka, så kan vi inte alls förstå, vad det skulle vara Där ute, ser Ni, för vi är i jordens livmoder, färdiga att födas någon gång, in i ett nytt Rike, in i en ny Värld.

⁷⁶ Och det är så jag känner det ifråga om de där synerna osv. eller vad det nu var, som hände mig den där dagen, då jag gick över, nätt och jämt till utsidan, och såg vad Det Där var och sedan kom tillbaka hit.

⁷⁷ Skulle Du kunna föreställa Dig att vara en baby, och ha kunskap om, hur härligt det var att gå omkring här, se träden blomstra, fåglarna sjunga, solen skina och ett sådant här liv, och sedan vara tvungen att bli inspärrad i en livmoder? Å, Du skulle inte alls vilja gå tillbaka.

⁷⁸ Nåväl då, vi, vår tanke skulle vara avdomnad, på sidan, för att försöka tänka på, vad det där är Där borta. Då Skriften säger: "Öga har inte sett, öra har inte hört, inte heller har det kommit in i något människohjärta, vad Gud har i beredskap åt dem, som älskar Honom." Förstår Ni? Så vi vet, att det är härligt på andra Sidan. En dag ska döden, det vi kallar döden, ge oss den nya Födelsen och vi ska komma in i den andra Världen, på andra Sidan.

⁷⁹ Broder George, Du skulle inte vara gammal, hanka dig fram, Där borta. Och broder och syster Spencer, och som några av oss, som är äldre osv. och vi kommer att vara unga Där, för evigt. Den här gamla . . .

Den här gamla kött-klädnaden ska jag låta
falla och stå upp
Och gripa det eviga priset.
Och ropa, medan jag far genom luften,
Farväl, farväl, ljuva bönestund!

⁸⁰ Det är över, alltsammans, då. Inga flera långa bönenätter längre. Bara gå in i den där unga, glädjefyllda tidsåldern, för att vara Där, inte bara i ett år eller femtio år eller en miljon år, utan då vi har varit där hundra miljarder år, har vi inte ens kommit igång. Så är det. Så varför skulle vi inte vara lyckliga i förmiddag? Varför skulle vi inte fröjda oss? Varför skulle vi inte dra fördel av varenda härlig sak, som Gud gar gett oss?

⁸¹ Här finns gudomlig helbrägdagörelse. Varför lät Jesus piska Sig? För att riva sönder tavlan och säga: "Det finns ingenting sådant." Han lät Sin kropp piskas sönder där, så revbenen syntes, för att: "Genom Hans sår blev vi helade." Låt oss inte riva sönder tavlan i förmiddag! Låt oss omfamna Den, ta emot Den!

⁸² Nu, broder och varenda en av Er, som nu kommer att få förbön, om Ni bara vill ställa Er runt altaret! Medan budskapet gick ut för några ögonblick sedan genom uttydning och tungotal, att vi skulle lägga händerna på de sjuka och få se Guds mäktiga gärningar.

⁸³ Vår broder nu, Du behöver inte ställa Dig upp, broder, som ligger där på en bår. Vi ska komma till Dig.

⁸⁴ Men om det finns några andra här, som vi ska be för, som vill stå runt altaret, medan brodern och jag ber och lägger händerna på de sjuka, så kom bara fram nu! Och kom ihåg, ta tag i den där bilden: "Genom Hans sår blev vi helade."

⁸⁵ "Jag förstår det inte, Herre." Det gör Du säkert inte. Du är fortfarande i jordens livmoder, än så länge.

⁸⁶ Men Han gjorde de där förberedelserna. Och Han skulle inte ta . . . Varför piskades Han? Bara för att riva sönder tavlan eller riva sönder sången, kasta bort den? Nänämensan. Han blev piskad, sårad och blödde, för att vi skulle bli helade. Och

därigenom ”Hans sår är vi helade”, varenda en av oss. Då Ni nu kommer och samlas runt altaret för bön.

⁸⁷ En massa av den här super-duper amerikanska evangelisationen nu och talet om att: ”Man måste göra *det här*, göra *det där*.”

⁸⁸ Det är en sak, som jag vill vara ärlig mot Dig om, min vän. Saken, sättet Gud helar på, är grundat på tjänst för Honom. Förstår Ni? Det är på grund av tjänst för Honom. Vi måste ta emot vår helbrädagörelse på den grunden, att vi ska tjäna Honom, sedan vi har blivit helade. Nu säger Bibeln: ”Bekänn Era skulder för varandra. Be för varandra, så att Ni kan bli helade!” Förstår Ni? Det är på den grunden, att Ni ska tjäna Gud. Många av Er här håller kanske på att dö och Ni — Ni måste dö om inte någonting äger rum. Så jag vill att Du i Ditt hjärta . . .

⁸⁹ Vi kanske smörjer Dig med olja nu, vi kanske ber över Dig, pastorn och jag, ber en trons bön, gör allt vi kan, men det kommer inte att göra någon nytta, förrän Du själv går in i brödraskap med Kristus. Förstår Du? Du måste komma in i det där brödraskapet, så att: ”Jag, Herre . . .”

⁹⁰ Jag ser en — en — en ung dam, som kommer fram där just nu. Hon kom hit till huset för inte så länge sedan med någonting tumörlikt, eller Hodgkins sjukdom. Och hon är metodist till trobekännelsen. Jag tror det är riktigt, eller hur, syster? Och hon hade en stor bula på sidan. Och nu står hon där, helad.

⁹¹ Jag ser syster Weaver stå här, hon var ett av de värsta cancerfall jag någonsin har sett i hela mitt liv. Det första jag frågade henne, var om hon ville bli ”döpt i Herrens Jesu Kristi Namn” och bekänna sina synder. Då jag tog ner henne i vattnet här, måste jag hålla henne. Hon var så mager, hennes armar bara pyttesmå. Och hon blev döpt i Jesu Kristi Namn. Och det var för åtminstone tio år sedan, eller hur, syster? [Syster Weaver säger ”Nej. Det var för sexton år sedan.” — Utg.] För sexton år sedan. Sexton års liv till, för att hon var villig att komma i lydnad. Då de allra bästa av doktorerna häromkring . . .

⁹² Å, hennes egen doktor sa det till mig. Då jag sa till honom — berättade för honom och sa: ”Hon är helad.”

⁹³ Sa han: ”Å, å! Hon kommer att dö i cancer om några veckor. Oroa Dig inte för det! Hon kommer att gå bort. Några veckor till så är hon borta.” Och han hade redan gett henne bara omkring en dag att leva. Och här är hon idag, efter sexton år står hon vid altaret. Vad mer skulle jag kunna säga, om och om och om igen!

⁹⁴ Nu gör inte Gud så där för ett av Sina barn och låter bli att göra det för andra barn. Han gör det för alla Sina barn. ”Vem som helst, som vill, får komma.” Det är . . . Du är inbjuden till Honom. Nu ”ska trons bön hjälpa den sjuke”. Bibeln säger det.

⁹⁵ Nu — om nu . . . Det jag vill Ni ska göra, är att bekänna Era fel för Gud och säga: "Herre, hela mig!" Om Ni aldrig har blivit omvända, ge Era hjärtan åt Kristus. Och om Du aldrig har blivit döpt i vatten i Jesu Kristi Namn, så finns det en dopgrav redo. Förstår Du?

⁹⁶ Och den här lilla damen tvärs över gatan här. Då den där gudsförnekaren där blev omvänd genom det. Då hon låg. . . De skickade hem henne, döende i tuberkulos, från Silvercrest. Och då jag for ner dit och Herren gav en syn och sa: "Hon kommer att bli helad."

⁹⁷ Och han mötte mig där nästa morgon, herr Andrews, och bara skällde ut mig. Han sa: "Ett falskt hopp så där, åt den där kvinnan!"

⁹⁸ Jag sa: "Herr Andrews, det är inte ett falskt hopp. Kvinnan är en kristen. Och då hon blir i stånd till det, kommer hon för att bli döpt."

⁹⁹ Och han sa: "Hon är döende." Han sa: "Jag. . . Hur kunde hon bli hemskickad från Silvercrest?"

¹⁰⁰ Jag sa: "Sir, Du ser, Du . . . Det Du ser på, Du ser på vad doktorn säger. Jag ser på vad Gud sa." Förstår Ni?

¹⁰¹ Det är nu det, som är skillnaden, vad man ser på. Förstår Ni? Om man ser på vad doktorn säger, kommer man säkert att dö. Men man måste se på vad Gud sa. Vems ord kommer Du att ta för gott?

¹⁰² Tänk om Abraham skulle ha godtagit doktorsns mening om att han, som var hundra år gammal, skulle få en baby genom sin hustru, nittio! Vad skulle han ha gjort då? Förstår Ni? Å, doktorn skulle ha sagt: "Mannen är tokig." Men Gud tillräknade honom det som rättfärdighet, för han trodde på Gud. Förstår Ni? Nu . . .

¹⁰³ Och kvinnan fick leva. Hon struntade i att bli döpt i Jesu Kristi Namn, för jag tror hon liksom var metodist eller presbyterian. Hon började bli sjukare och sjukare. Och hon kom och fick tag i Grace Weber, som bodde just . . . Rättare sagt bor där än, hennes dotter, Robe, gör det. Och kom hit och blev döpt i Jesu Kristi Namn, med feber, med sjukliga knölar, som slog upp överallt på hennes axel och allting, med fyrtio graders feber. Och döptes just här i Jesu Kristi Namn. Och hon bor precis rätt över gatan härifrån. Kanske sitter här nu. Såg mig omkring för att se efter, om jag kunde se henne, för några minuter sedan. Förstår Ni? Lydnad, ser Ni.

¹⁰⁴ Det är inte bara att gå omkring. . . Jag har en annan uppfattning än en del av våra bröder, som bara lägger händerna på *det här, det där* och *det andra*, så där och säger, att någon sådan där super-duper-tro kommer att göra det. Det är inte så. Man måste ha äkta, solid, biblisk, Den Helige Andes tro. Förstår Ni? I annat fall räcker det inte. Det varar inte.

¹⁰⁵ Det är orsaken till, att jag kan tacka Herren, för att Han har hjälpt mig så här långt. De — de — de helbrägdagörelser, som har ägt rum, har varit äkta, för de är uppriktigt byggda på SÅ SÄGER HERREN. Förstår Ni? Därför kommer de att stå fast.

¹⁰⁶ Nu — som den lilla söndagsskolan nu . . . Jag väntade bara en minut, tills de fann sina platser i kön, så att vi kunde lugna oss nu. Vi, bara ett par minuter, så ska vi be, börja be.

¹⁰⁷ Nu vill jag, att var och en av Er bekänner sina fel för Gud och lovar Gud, att Ni ska tjäna Honom och göra allt, som Ni kan. Och pastorn och jag ska be och komma och lägga händerna på Er och Ni är säkra på att bli helade, om Ni tror det.

¹⁰⁸ Hur kunde de där människorna på kryckor och döva och stumma och blinda förra söndagseftermiddagen bara gå fram till plattformen, kasta bort sin krycka, gick fram till plattformen, ögon öppnades, som Ni vet, så där? Hundratals gånger hundratals av dem! Tills jag blev så svag, att de nästan fick bära mig från platsen, jag bara stod, de passerade förbi. Förstår Ni? En kö, som skulle räcka härifrån till Jeffersonvilles High School, nästan, uppställda, kom genom kön. Och jag vet inte, om det var en enda av dem, som passerade igenom, som inte blev helad. Förstår Ni? För de kom på grund av rejäl, äkta kristen tro och trodde. De . . . Det måste ske.

Böj nu Era huvuden, varenda en, hjälp mig, att be för dem!

¹⁰⁹ Herre Jesus, vi kommer till Dig i förmiddag med den här åhörarskaran, som står här och väntar, med sjuka, plågade, pinade barn. De är bortom allt hopp, många av dem, Herre, ifråga om doktorernas botemedel, särskilt den här mannen, som ligger här på den här bären. Det är antingen Din nåd, eller så kommer han ut ur den här världen om några dagar. Och otvivelaktigt kan det finnas några, som står vid altaret här, med hjärtattacker, som väntar dem, och sjukdomar och plågor, som skulle riva sönder dem.

¹¹⁰ Det finns bara en enda sak, Fader, som kan rädda dem, det är att gå bortom den här kroppens fem sinnen, där doktorerna utan tvivel trofast har försökt att rädda deras liv. Sjukdomar, cancer, tuberkulos, hjärtfel. Och trots allt hopplappande och slangar och material och — och — och bakteriehämmande medicin, tränger fienden raka vägen in för att ta deras liv.

¹¹¹ Och jag tror, att jag har uttryckt Din mening, Herre, till dem. Och jag har hört mannen tala i tungor i förmiddag och gav den där uttydningen, om vad som skulle ske idag. En del av dem kommer att ta emot det, Herre, säkerligen. Det är riktigt. Jag tror på det.

¹¹² Och nu, liksom det är skrivet i Bibeln, att David, den lille herdepojken, vaktade sin fars får ute bakom öknen. Och en dag kom ett lejon in och tog ett av hans fars lamm och sprang bort med det. Och den där lille herdepojken, med tro, vad hade han

att komma med mot det här lejonet? Inte en modern bössa eller ett gevär. Men han hade en liten slunga och han gick efter det där lejonet. Han dödade det där lejonet och hämtade tillbaka det där fåret. En björn kom in och tog ett. Han gick efter den där björnen, som kunde ha krossat honom till jorden. Men han tänkte inte på björnens storlek eller lejonets styrka eller dess snabbhet eller sin oförmåga med slungan.

113 Utan då han stod där inför kung Saul, sa han: "Din tjänare vaktade sin fars får och ett lejon kom in och tog ett och sprang ut. Och jag gick efter det och hämtade tillbaka fåret." Han sa: "Samme Gud, som räddade mig från den där björnens hand, rättare sagt ram, eller det där lejonets käftar, kan också ta den här oomskurne filistéen och ge honom i mina händer."

114 Vi känner till, hur det gick i historien, att han verkligen dödade, dödade en man, som var många, många gånger större än han var och en krigare. Hur det förbluffade Saul, den där store kungen, en framstående, mäktig man, att den där lille pojken kunde ha sådan tro på en slunga. Nej, inte på en slunga, utan på Gud.

115 Nu, Herre, står runt det här altaret, ligger på den här båren, Guds får, liksom Hans små lamm. De har fångats av ett lejon, som heter cancer, en björn som heter tuberkulos, andra sjukdomar, som har fångat dem och ryckt ut dem och sliter dem i stycken. Herre, jag — jag kommer efter dem med en liten slunga, som heter trons bön. Det är inte så mycket, men jag vet, vad den har gjort. Och jag vet, att det fortfarande är samme Gud. Jag kommer efter dem i förmiddag, för att hämta tillbaka dem, Herre, till den goda hälsans skuggiga gröna betesmarker, nere vid fridens stilla vatten och bort från deras missträknningar till att tro på Dig.

116 Och jag går efter dem med den rustning, som Du gav att gå i. "Trons bön ska hjälpa den sjuke och Gud ska låta dem stå upp. Om de har gjort någon synd, ska den förlåtas dem."

117 Och, Fader, vi går nu för att möta fienden, för att möta lejonet, för att möta djävulen i varenda form han är i, kallad cancer, tuberkulos, Hodgkins sjukdom, hjärtfel, vilken annan sjukdom som helst. Vi kommer för att finna honom och hämta tillbaka det här lammet till Guds Hus igen. I Jesu Kristi Namn går vi, för att använda den här slungan, som Du har gett oss. Var med oss, Fader, då vi vördnadsfullt närmar oss Dig nu i Jesu Namn.

118 Jag vill, att Ni ska behålla Era huvuden böjda. Och vi kommer för att smörja med olja och lägga händerna på de sjuka och trons bön ska hjälpa den sjuke. Varenda kristen här inne, sätt Din tro till den här bönekon!

119 [Broder Branham lämnar mikrofonen på predikstolen i tre och en halv minut, medan han och broder Neville ber för de

sjuka, men en del av broder Branhams ord kan inte höras, styckena 119-122. Pianisten fortsätter att spela *Tro, endast tro* tills bönerna avslutas. — Utg.]

I Jesu Kristi Namn!

I Jesu Kristi Namn!

Jesu Namn!

Jesu Kristi Namn!

Jesu Namn!

Fader, jag näpser djävulen! . . . ? . . .

I Jesu Kristi Namn!

I Jesu Kristi Namn! . . . ? . . .

I Jesu Kristi Namn!

Kom och tro det . . . ? . . . så kommer det att ske! . . . ? . . .

Herre, Du . . . ? . . .

Gud . . . ? . . .

¹²⁰ Herre, Du är . . . Du skapade möjligheten. Du är Släktingen, Kristus! . . . ? . . . I Jesu Kristi Namn!

¹²¹ "Trons bön ska hjälpa den sjuke." Jag vill, att Du ska göra det för henne. Hämta tillbaka henne till en frisk kvinna! . . . ? . . .

Jesu Kristi Namn, hämta tillbaka henne!

I Jesu Kristi Namn, hämta tillbaka henne! . . . ? . . .

I Jesu Kristi Namn, hämta tillbaka min syster!

I Jesu Kristi Namn, hämta tillbaka min broder! . . . ? . . .

I Jesu Kristi Namn! . . . ? . . .

I Jesu Kristi Namn! . . . ? . . .

I Jesu Kristi Namn! . . . ? . . .

Du gjorde det aldrig. Herren välsigne Dig!

Jag kommer efter det i förmiddag! . . . ? . . .

¹²² I Jesu Kristi Namn hämtar jag tillbaka Dig genom en trons bön, ut ur fångenskapen! . . . ? . . . Vi lägger till vår tro till dessa! . . . ? . . .

[Broder Branham kommer tillbaka till mikrofonen på predikstolen — Utg.]

Tro, endast tro.

Med våra huvuden böjda, nu, nu.

Tro endast tro, tro endast tro

Allting är möjligt, tro endast tro!

Å, Herre, jag tror! Å, Herre, jag tror

Allting är möjligt . . .

Låt oss bara räcka upp våra händer nu!

. . . Herre, jag tror.
Å, Herre, jag tror. Herre, jag tror.
Allting är möjligt, Herre, jag tror.

¹²³ Vår himmelske Fader, dessa, som kunde komma upp, räckte upp sina händer, att de hade tagit emot det. Den här brodern, som låg på båren, reste sig upp, för att visa, att han hade tagit emot sin helbräddagörelse. Vi tror, Herre, att de fridfullt vandrar tillbaka nu till de skuggiga gröna betesmarkerna vid sidan av de stilla vattnen, till att vara friska igen genom Jesu Namn. Vi tackar Dig för det. Amen.

¹²⁴ All right, broder Neville, jag ska sitta här och lyssna, då Du predikar nu.

BORTOM TIDENS FÖRLÅT SWD61-0305
(Beyond The Curtain Of Time)

Detta Budskap av broder William Marrion Branham, som frambars på engelska söndag förmiddag den 5 mars 1961 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortad på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org